

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 119.864 van 26 mei 2003
in de zaak A.87.110/XIV-12.041.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat S. VAN ROSSEM,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Boomgaardstraat 93

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 5 maart 1968 en van Kongolese nationaliteit, op 4 oktober 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 3 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 augustus 1999;

Gelet op het arrest nr. 91.453 van 7 december 2000 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 27 februari 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 31 maart 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 30 april 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 16 februari 1999 en verklaart zich vluchteling op 18 februari 1999.

1.2. Op 3 maart 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 2 augustus 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 13 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Lingala taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Van Rossem.

Betrokkene verklaarde de Congolese (nationaliteit) (Democratische Republiek Congo) te bezitten en tot de Bagambe-etnie te behoren. Haar echtgenoot, die de Rwandese nationaliteit zou hebben gehad en tot de Tutsi-etnie zou hebben behoord, zou een militair zijn geweest in het leger van Kabila en tewerkgesteld zijn als lijfwacht van de gouverneur van de stad Matadi. Op 26 december 1998 zouden rebellen die streken tegen het regime van Kabila, betrokkenes huis zijn binnengevallen. Betrokkene zou zijn gearresteerd en opgesloten in een militair kamp, ‘rue Jaf’ genaamd. Aldaar zou ze vernomen hebben dat haar echtgenoot zou zijn gedood. De volgende dag zou betrokkene zijn verhoord en mishandeld. In de nacht van 30 december 1998 zou betrokkene zijn vrijgelaten. Vervolgens zou ze - diezelfde nacht - samen met een oom, M. genaamd, naar Kinshasa zijn gereisd. In Kinshasa zou ze zijn ondergedoken in het huis van haar oom in wijk 7 in de gemeente Ndjili. Op 16 februari 1999 zou betrokkene het land verlaten

hebben via de luchthaven van Ndjili in Kinshasa. Ze zou diezelfde dag in België zijn aangekomen waar ze op 18 februari 1999 asiel aanvroeg.

Betrokkene blijkt niet in staat om doorheen haar verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging, in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie, aannemelijk te maken. Er dient immers te worden vastgesteld dat het relaas van betrokkene ongeloofwaardig is wegens vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene kennis met betrekking tot de situatie in de Democratische Republiek Congo vanaf de tweede helft van het jaar 1998 dermate gebrekkig is, dat de geloofwaardigheid van haar verhaal - en in eerste instantie haar vermeende aanwezigheid in het land tijdens die periode - in belangrijke mate wordt ondergraven. Zo verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat zowel de rebellen die tegen het regime van Kabila streden, als de Angolese troepen, Matadi binnenvielen op 26 december 1998. Uit de bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie algemene pers uit die periode) blijkt daarentegen dat de rebellen de stad Matadi innamen rond 13 augustus 1998 en vervolgens werden verslagen en verdreven uit Matadi door de Angolese troepen op 30 augustus 1998. Bijgevolg kunnen de feiten die betrokkene aanhaalde zich niet voorgedaan hebben in de periode waarin betrokkene ze situeerde (met name december 1998) daar de controle van Matadi door het regeringsleger van Kabila en de geallieerde troepen sedert eind augustus 1998, in het verdere verloop van het jaar 1998 onbetwist bleef (zie algemene pers uit die periode). Betrokkene's verklaringen volgens dewelke er oorlog zou zijn gevoerd in Kinshasa en de stad zou zijn geteisterd door plunderingen tijdens de periode van haar verblijf aldaar (met name januari/februari 1999), stroken evenmin met de werkelijkheid. Tijdens die periode deden zich immers geen noemenswaardige incidenten van dergelijke aard voor in de stad (zie algemene pers uit die periode).

Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat betrokkene echtgenoot in het leger van Mobutu zou hebben gediend, terwijl hij de Rwandese nationaliteit had.

Betrokkene blijft daarenboven bijzonder vaag met betrekking tot een aantal essentiële elementen in haar verhaal, wat de geloofwaardigheid van haar verhaal in verdere mate ondermijnt. Zo blijkt zij niet te weten van welke plaats in Rwanda haar echtgenoot - die zij in 1980 zou hebben ontmoet - precies afkomstig was; hoe haar oom, die in Kinshasa verbleef, vernam dat ze werd gedetineerd in Matadi; hoe haar oom haar vrijlating bekwam en wat het juiste adres was van het huis van haar oom waar zij gedurende ongeveer anderhalve maand onderdook.

In dit verband is het ook merkwaardig dat betrokkene niet duidelijk is over het lot van haar kinderen, waarover ze voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verhoorverslag dd. 3 maart 1999) verklaart dat ze zouden zijn verdwenen, terwijl ze voor het Commissariaat-generaal eerst stelde dat ze zouden zijn overleden en vervolgens - tijdens hetzelfde interview - dat ze zich bij een vriendin zouden bevinden.

Betrokkene's reisweg, identiteit en nationaliteit kunnen hoedanook niet worden nagegaan, daar betrokkene geen documenten terzake voorlegt.

Tenslotte bevat betrokkene's verzoekschrift tot het instellen van een dringend beroep dd. 5 maart 1999, verder geen elementen die vermogen de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verbijfswijgering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering.

Overwegende dat de tweede verwerende partij een exceptie afleidt uit de schending van artikel 3, 6/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat

volgens voormeld artikel het verzoekschrift tot nietigverklaring de taal dient te vermelden die in artikel 35 voor het verhoor wordt bepaald;

Overwegende dat het voorschrift van artikel 3, 6/, van voornoemd koninklijk besluit niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven en evenmin een substantieel vormvoorschrift uitmaakt, zodat de exceptie wordt verworpen;

3. Over de gegrondheid van de zaak.

3.1.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing wijst op de onzorgvuldigheid en onredelijkheid waarmee de beslissing is genomen.

Dat immers in de beslissing wordt verwezen naar de zogenaamde tegenstrijdigheden.

Dat verzoekster een simpele vrouw is die in haar verklaringen heeft duidelijk gemaakt dat zowel het Angolese leger als de troepen van Kabila hebben gevochten in Matadi dat zij erg geleden heeft onder de oorlog.

Dat inderdaad de rebellen verdreven werden door de troepen van Kabila en door het Angolese leger.

Dat het deze laatste waren die in december bij haar binnenvielen.

Dat zij haar man doodden en haar meenamen.

Dat zij niet wist wat er met haar kinderen gebeurd was en dit pas later nadat ze vrijgekomen was had vernomen.

Dat hier helemaal geen sprake is van tegenstrijdigheid.

Dat verzoekster heel wat heeft meegemaakt en dat het zeer moeilijk is om alles in details te beschrijven, dat zij op een half jaar tijd haar echtgenoot verloren is, haar familie en kinderen heeft moeten achterlaten en dat zij hierdoor psychologisch enorm in de war is.

Dat zij niet zo goed op de hoogte is (van) wat er zich allemaal politiek afspeelde.

Dat zij alleen kan getuigen van haar eigen ervaringen, een toestand waaronder zij erg geleden heeft.

Dat zeker gelet op de algemene toestand in Congo, die nog uiterst gevaarlijk is op dit moment (en) de volledige context waarin de elementen die door verzoekster zijn weergegeven moet(en) beoordeeld worden.

Dat dit alles in verhouding moet zijn.

Dat dit niet zomaar kan afgedaan worden als dat het niet zou gaan om gegronde redenen van een persoonlijke vervolging.

Dat zij dan nooit haar kinderen zou(den) hebben kunnen achterlaten.

Dat zij nu echter geen keuze had.

Dat het uiterst moeilijk is om de aangehaalde zaken te bewijzen maar dat daarom haar aanvraag niet kan afgewezen worden.

Dat verzoekster ondertussen ook tracht van nieuwe stukken te verzamelen teneinde haar asielaanvraag verder te staven, dat dit zeker niet makkelijk zal zijn in het licht van de huidige situatie te Congo-Matadi.

Dat zij probeert met haar oom contact op te nemen teneinde meer informatie te kunnen geven betreffende haar kinderen en in welke omstandigheden haar man is overleden.”;

Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord opmerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel haar oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd geconvoceerd voor een interview op het Commissariaat-generaal op 13 april 1999, dat zij tijdens dit interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en dat zij zich kon laten bijstaan door een advocaat of

door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Lingala-taal machtig is; dat de eerste verwerende partij meent dat de bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding en zorgvuldig is voorbereid; dat zij verder aanvoert dat elke asielaanvraag door de Commissaris-generaal afzonderlijk wordt onderzocht, en dat hij alle elementen beschikbaar in het administratief dossier bestudeert alvorens een beslissing te nemen, hierbij rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst van de kandidaat-vluchteling; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal verzoeksters verklaringen in verband met de gebeurtenissen in de Democratische Republiek Kongo heeft getoetst aan persartikelen, waaruit blijkt dat kan worden getwijfeld aan de aanwezigheid van verzoekster in Kongo in die periode; dat de bestreden beslissing tevens besluit dat verzoekster vage, onwaarschijnlijke en onduidelijke verklaringen heeft afgelegd, en verzoekster er in haar verzoekschrift niet in slaagt de door de eerste verwerende partij genomen beslissing te weerleggen;

Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord repliceert dat in de Belgische kranten uiteraard een weergave wordt gegeven van de belangrijke gegevens en de evolutie van de burgeroorlog, doch dat hier weinig terug te vinden is over de voorafgaande aanvallen en problemen van de burgerbevolking alvorens werkelijk tot een frontale aanval werd overgegaan; dat verzoekster onmiddellijk bij haar aankomst in België asiel heeft aangevraagd en dat niet kan worden getwijfeld aan haar afkomst, haar nationaliteit en aan haar aanwezigheid in Kongo op het ogenblik van de feiten; dat verzoekster daaraan toevoegt dat zij op dit ogenblik psychisch wordt bijgestaan in het verwerken van een aantal trauma's die zij tijdens de oorlog heeft opgelopen, en dat zij daardoor mogelijks niet altijd even duidelijk was in haar bewoordingen, hetgeen niet wegneemt dat haar verhaal coherent was en dat een verder grondig onderzoek diende te worden bevolen;

3.1.2. Overwegende dat wat de aangevoerde zorgvuldigheidsplicht betreft, dit beginsel impliceert dat de bevoegde overheid (in casu de Commissaris-generaal) haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden; dat dit laatste veronderstelt dat de Commissaris-generaal zijn beslissingen stoelt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen; dat uit de stukken van het administratief dossier het volgende blijkt :

- verzoekster verklaart op de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 februari 1999 op grond van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag om de bijstand te verzoeken van een tolk die de Lingala taal machtig is;
- op 3 maart 1999 wordt verzoekster in het bijzijn van een tolk gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken;

- op 10 maart 1999 maakt verzoekster de door haar ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal over aan de Commissaris-generaal;
- bij brief van 2 april 1999 wordt verzoekster opgeroepen om zich op 13 april 1999 om 14.00 uur op het Commissariaat-generaal aan te bieden voor een verhoor;
- op 13 april 1999 wordt verzoekster verhoord op het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die de Lingala-taal machtig is en dit in het bijzijn van haar Advocaat (zie verhoorverslag inzake dringend beroep);

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster om de bijstand van een tolk Lingala heeft verzocht; dat uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster geen opmerkingen heeft geformuleerd over eventuele vertaalproblemen, dit terwijl zij daartoe wel de mogelijkheid had, vermits haar verklaringen haar op het einde van het interview werden voorgelezen; dat verzoekster het verhoorverslag evenwel ondertekende als zijnde in overeenstemming met de verklaringen die zij heeft afgelegd; dat uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin blijkt dat verzoekster enig bezwaar heeft gemaakt met betrekking tot de tolk; dat zij uitgebreide verklaringen heeft afgelegd en geen opmerkingen formuleerde over eventuele communicatieproblemen; dat uit wat voorafgaat blijkt dat de Commissaris-generaal de door verzoekster tijdens de betreffende verhoren afgelegde verklaringen derhalve in aanmerking mocht nemen bij het nemen van zijn beslissing; dat verzoekster in haar uiteenzetting bovendien niet concreet aangeeft op welke punten de bestreden beslissing zou getuigen van onzorgvuldigheden; dat verzoekster enkel verwijst naar

het feit dat zij “een simpele vrouw” is die “heel wat heeft meegemaakt”, dat zij door de gebeurtenissen psychologisch enorm in de war is, en niet goed op de hoogte was van wat er zich op politiek vlak afspeelde in Kongo; dat evenwel ook van een kandidaat-vluchteling met een geringe opleiding en een eenvoudige afkomst mag worden verwacht dat hij of zij de feiten die de rechtstreekse aanleiding vormen van zijn of haar vlucht, op coherente en eenduidige wijze weergeeft; dat elke kandidaat-vluchteling immers in zeker mate onder psychische druk staat; dat verzoekster noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal melding heeft gemaakt van mogelijke psychologische problemen, die vreemd zouden zijn aan de normale psychische druk die bij een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht; dat de Commissaris-generaal derhalve terecht vaststelt dat het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is omwille van haar vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen; dat de Commissaris-generaal bovendien een beroep heeft gedaan op informatiebronnen, meer bepaald op persartikelen uit de periode waarin verzoekster haar asielrelaas situeert, hetgeen getuigt van behoorlijk bestuur, vermits de Commissaris-generaal zich heeft gedocumenteerd om met kennis van zaken zijn beslissing te kunnen nemen; dat hij op basis van verzoeksters verklaringen en de geraadpleegde documentatie evenwel heeft vastgesteld dat kan worden getwijfeld aan verzoeksters aanwezigheid in Kongo op het door haar aangehaalde ogenblik; dat verzoekster namelijk

de oorzaak van haar problemen, met name een inval van rebellen in de stad Matadi, situeerde op 26 december 1998, terwijl uit de geraadpleegde persartikelen blijkt dat deze stad door de rebellen reeds op 13 augustus 1998 werd ingenomen; dat verzoekster deze vaststellingen niet weerlegt; dat zij niet met concrete en relevante gegevens aantoont dat zij het slachtoffer is van persoonlijke en systematische vervolging;

Overwegende dat verzoekster tenslotte aanvoert dat zij nieuwe stukken tracht te verzamelen om haar asielaanvraag verder te staven; dat zij in de huidige stand van de procedure nog steeds geen dergelijke stukken heeft neergelegd, niettegenstaande zij hiertoe ruimschoots de tijd kreeg; dat de vaststelling omtrent verzoeksters reisweg, identiteit en nationaliteit trouwens slechts een bijkomstig motief is, dat in het geheel van de bestreden beslissing dient te worden gelezen;

Overwegende dat de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen steun vinden in het administratief dossier, en niet in concreto door verzoekster worden weerlegt; dat het eerste middel ongegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Schending van de motiveringsverplichting.

Dat de motivering van de afwijzing van de asielaanvraag de beslissing moet dragen.

Dat uit de motivering moet kunnen afgeleid worden om welke reden verzoekster niet als vluchteling wordt aanvaard en dat hierbij moet rekening gehouden worden met alle elementen.

Dat het niet opgaat van te stellen dat verzoekster niet voldoende bewijzen heeft aangebracht dat zij zou vervolgd worden door de Congolese autoriteiten en dit op een systematische wijze en om persoonlijke redenen.

Dat in de beslissing op geen enkele wijze wordt rekening gehouden met de psychische druk waaronder mevrouw stond op het ogenblik van haar aankomst in België en het ogenblik waarop zij haar verhaal heeft moeten vertellen.

Dat verzoekster niet begrijpt waarom zij niet de kans krijgt om haar verhaal te bewijzen en dat niet afdoende in de beslissing van het Commissariaat-generaal wordt aangegeven waarom het voordeel van de twijfel niet aan verzoekster kan worden verleend.

Dat dit toch minstens kon worden verwacht gelet op de huidige situatie in Congo en de aangebrachte elementen.

Dat zij teneinde raad is.

Dat zij werkelijk niet terug kan.

Dat zij op alle mogelijke manieren bewijzen probeert te verzamelen en dat zij naar EXIL wordt gestuurd om haar psychische toestand te onderzoeken.

Dat dit alles dan bovendien nog moet gezien worden in de huidige situatie in Congo en in Kinshasa die nog steeds zeer ernstig is en waar de burgeroorlog nog steeds aan gang is.

Dat huidig beroep dan ook wordt ingesteld ter vrijwaring van haar rechten die (waarvan) zij meent dat (deze) geschonden zijn omdat zij niet voldoende (de) kans heeft gekregen om haar redenen die zij heeft om te spreken van persoonlijke vervolging verder aan te tonen.

Dat er een gebrek in de motivering is.”;

Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord opmerkt dat de bestreden beslissing zich situeert in de ontvankelijkheidsfase van de asielaanvraag van verzoekster; dat de Commissaris-generaal op basis van artikel 52 van de Vreemdelingenwet de asielaanvraag onontvankelijk kan verklaren, wat in voorliggend dossier is gebeurd omwille van de kennelijke ongegrondheid en het bedrieglijk karakter van

verzoeksters asielaanvraag; dat de motieven op grond waarvan de eerste verwerende partij tot die beslissing kwam duidelijk en uitgebreid worden opgesomd in de bestreden beslissing, die naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas zoals verzoekster dit heeft aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal, gedetailleerde overwegingen bevat die de beslissing afdoende motiveren;

Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord aanvoert dat de Commissaris-generaal nalaat aan te tonen dat haar aanvraag bedrieglijk zou zijn; dat immers dient aangetoond te worden dat zij bewust de Belgische autoriteiten zou bedriegen, hetgeen niet is gebeurd, noch in de bestreden beslissing zelf, noch in de memorie van antwoord, zodat de motivering van de beslissing dan ook gebrekkig is;

3.2.2. Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “kennelijke ongegrondheid” is; dat een asielaanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging; dat de Commissaris-generaal in casu heeft vastgesteld dat verzoekster geen blijk geeft van een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat de Commissaris-generaal vaststelt dat verzoeksters kennis van de situatie in de Democratische Republiek Kongo vanaf de tweede helft van het jaar 1998, periode waarin zij haar problemen situeert, dermate gebrekkig is, dat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in belangrijke mate wordt ondermijnd, gelet op de vergelijking van haar verklaringen met de bronnen waarover de Commissaris-generaal beschikt; dat de Commissaris-generaal voorts opmerkt dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeksters echtgenoot in het leger van Mobutu zou hebben gediend, omdat hij de Ruandese nationaliteit had; dat verzoekster bovendien niet weet van welke plaats in Ruanda haar echtgenoot afkomstig was, en niet duidelijk is over het lot van haar kinderen; dat de Commissaris-generaal daar tenslotte aan toevoegt dat verzoeksters reisweg, identiteit en nationaliteit niet kunnen worden nagegaan, vermist zij geen documenten terzake voorlegt;

Overwegende dat de Commissaris-generaal derhalve afdoende motiveert op grond van welke overwegingen hij tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag besluit; dat verzoekster geen van deze motieven weerlegt; dat zij enkel aanvoert dat geen rekening werd gehouden met de psychische druk waaronder zij stond op

het ogenblik van haar aankomst in België en op het ogenblik waarop zij haar asielrelaas moest vertellen, en evenmin met de huidige toestand in Kongo, waar een burgeroorlog woedt; dat reeds in de beantwoording van het eerste middel werd overwogen dat verzoekster in de loop van de asielprocedure niet heeft doen blijken van andere psychische druk dan deze die eigen is aan de toestand waarin een kandidaat-vluchteling zich normaler wijze bevindt bij het ontvluchten van zijn land van herkomst en het aanvragen van asiel; dat verzoekster ten onrechte aanvoert dat zij “niet begrijpt waarom zij niet de kans krijgt om haar verhaal te bewijzen”, vermits zij voldoende kansen heeft gekregen om haar asielrelaas uiteen te zetten, stukken neer te leggen en eventueel bijkomende bewijzen aan te brengen die haar asielrelaas kunnen staven; dat zij weliswaar stelt dat zij “op alle mogelijke manieren bewijzen probeert te verzamelen” doch tot op heden geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd; dat bijgevolg de Commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag, gelet op de niet door verzoekster weerlegde motieven van de bestreden beslissing; dat het tweede middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig mei tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.